

درست وسط تابستان، کلیسا، یکی از مهمترین عیدهای مریمی را جشن می گیرد، یعنی: عید "پذیرش مریم در آسمان". همانگونه که عیسی مسیح از مردگان زنده شد و به دست راست خدای پدر به آسمان صعود کرد، مریم نیز بعد از به پایان رسیدن زندگی زمینی اش در آسمان پذیرفته شد. وقت لیتورگی (مراسم) در این عید، سرود ستایشی که مریم برای خدا سرایید را می خوانند، همان مریمی که با جلال و شکوهی غیر قابل مقایسه تاجگذاری شد، در واقع واقعیت ایمان تسلی دهنده ای را به ایمانداران، یادآوری می کند.

"سپس نشانه بزرگی در آسمان ظاهر گشت: زنی را دیدم که آفتاب را مانند لباس به تن کرده بود و ماه زیر پاهایش قرار داشت و تاجی با دوازده ستاره بر سر داشت" (مکاشفه باب ۱۲ آیه ۱). پدران کلیسا در این زنی که نور از آن می درخشید، مریم را شناسایی کردند. قوم زائر مسیحی، می تواند در مریم، حدس بزند که چه سرنوشتی در انتظار اوست، مریم برای این قوم نشانه مطمئن امید است.

مریم الگو و تکیه گاه همه ایمانداران است: او به ما شهامت می بخشد که با وجود تمام سختی ها و مشکلات در زندگی روزمره، اعتماد و اطمینان خود را از دست ندهیم. او به ما قول کمک می دهد و به ما یادآوری می کند تا همواره "به آنچه در آسمان است بیاندیشیم و در پی امور زود گذر دنیوی نباشیم" (کولسیان باب ۳ آیه ۲) کلیسا امروز، باید همانند مریم بالاتر از همه امور دنیوی قرار بگیرد، بالاتر از دنیا اما در درون دنیا. مریم نشانه ای است از تکمیل شدن ما، در خداوند. این تکمیل شدنمان بستگی به ما دارد، بستگی به جواب لبیک ما به این نشانه.

مریم، با **جسم و روح** در آسمان پذیرفته شد. آسمان دیگر برای ما مکانی دور دست و ناشناس نیست. ما مادری در این آسمان داریم. او مادر خداوند است، مادر پسر خدا، و مادر ما. عیسی خودش او را مادر ما کرد. وقتی او به شاگردش و به همه ما گفت: "به مادرت بنگر"، در واقع او را مادر همه ما کرد.

کار روزانه ما را تحت فشار زیاد قرار می دهد و این خطر را ایجاد می کند که باور نکنیم که در این دنیایی که ما در میان آن همانند مسافری در راهیم، معنی و مفهوم واقعی انسان بودنمان نهفته است. **آسمان، هدف اصلی** سفر دنیوی ماست. اگر ما این اصل را همیشه در مدنظر داشته باشیم، روزهایمان را طور دیگری سپری می کنیم. قدیسین خداوند اینگونه فکر و زندگی کردند. وجود آنها در دنیای ما گواهی می دهد که اگر با قلبی متمایل به خداوند زندگی کنیم، قادر خواهیم بود تا حقایق دنیوی را درست بشناسم و در جای صحیح خود قرار دهیم. تمام مقدسین کلیسا، نگاه پر سپاس خود را، به مریمی که با جسم و روح در آسمان پذیرفته شده است دوخته اند، و با توکل و اطمینان کامل از او می آموزند. زیرا او فرزندان را هدایت می کند، او راه زندگی را به آنان نشان می دهد، و به آنان می آموزد که چگونه روحانی گشته و به هدفشان یعنی آسمان، برسند.